

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ δρ. 25—	Ἐτησίᾳ . . . Φράγκα 25.—
Ἑξαμηνίως » 14,—	Ἑξαμηνίως . . . » 14,—
Τριμηνίως » 7,50	Τριμηνίως . . . » 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλειον

Με. ιωσος Β'. Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Αὐγούστου 1922

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 36

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Θὰ ἦταν τρέλλα... Στῆς μητέρας του ;
Οὐτε λει... Στοῦ σινιόρ Πελιάσκο ;

— Ἐκεῖ θάσαι ἀσφαλισμένος, τοῦ εἶπε ὁ κακοῦργος. Ἄν οἱ Ἰταλοὶ σου εἶναι ἄνθρωποι, ποὺ μποροῦν νὰ δεχθοῦν ἀντὶ γιὰ ἓνα παιδί, μιὰ Βρεττανὴ πλύστρα, σὲ συμβουλεύω νὰ τοῦ δίνης γιὰ τὸ σπιτί τους.

Ὁ Φρέδος ἀνυσχοῦσε κάπως γιὰ τὸ τρόπο, ποὺ θὰ τὸν ἐδεχόταν ὁ Πελιάσκο τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὸν νέο του κοστούμι. Ἐσκέφθη ὅμως ὅτι τοῦ εἶχε προσφέρει μεγάλη ὑπηρεσία τὸ βράδυ ἐκεῖνο στὸ παλάτι κι' ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ κατόρθωνε νὰ τὸν πείσῃ νὰ δεχθῇ στὸ σπιτί του τὴ Βρεττανὴ πλύστρα.

Εἶπε τὴν ἀπόφασή του στὸ Φιδέ κι' αὐτός, ἡσυχασμένος, γιὰ τὴν ὥρα τοῦλάχιστο, τοῦ ἔκαμε αὐτὲς τίς συστάσεις :

— Νὰ βγαίνης ὅσο μπορεῖς λιγώτερο καὶ πάντα μ' αὐτὸ τὸ κοστούμι. Μὴν ξεχνᾷς σιγμὴ ἐτιγὶὰ δεκαπέντε μέρες δὲν εἶσαι ὁ Φρέδος· εἶσαι ἡ μικρὴ ἐργάτρια τῆς κυρίας Μαλέγκρ.

— Ἐέρω ! ἀπήντησε ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Φιδὲς τὸν ἄφινε, τὸν ρώτησε :

— Νὰ τοῦ πῶ, Φιδέ, ὁ βασιλιάς Σφάχτης, μ' ὅλο πούναι βασιλιάς, ἀλλάζει καμμιά φορὰ ἀσπρόρουχα ;

— Βέβαια ἀλλάζει, ἀπάντησε ὁ Φιδὲς, ἀπορώντας γιὰ τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴν ἐρώτηση. Γιατί ῥωτᾷς ;

— Γιατί, ἂν ἀλλάξῃ ἀσπρόρουχα, θὰ ὑπάρχει καὶ μιὰ πλύστρα, ποὺ τοῦπηγανει τὰ πουκάμισά του στὸ σπιτί του.

Ὁ Φιδὲς ἐμάντευσε ποὺ ἤθελε νὰ καταλήξῃ μαθητὴς του καὶ ταραχτήκε.

— Καὶ σκοπεύεις νὰ πᾶς, ἐσύ, μὲς στὸ σπιτί ἐκείνου ποὺ ὠρκίστηκε νὰ σ' ἐξοντώσῃ ;

— Φυσικά... γιὰ νὰ πάρω τὴν κασσετίνα μου. Δὲ θ' ἄξιζε τὸν κόπο ν' ἀλλάξω τὰ ροῦχά μου, ἂν τὸ καινούργιο μου κοστούμι δὲν μοῦ χρησίμευε σὲ κάτι.

Ὁ Φιδὲς δὲν ἐδοκίμασε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ παιδί. Ἐδλεπε ὅτι εἶχε μίσα του ἀκέρια τὴν τρελλὴ τόλμη καὶ τὴν ἀκλόνητὴ θέληση τοῦ πατέρα του. Τοῦ εἶπε μοναχά :

— Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, κάμε ὅπως σοῦ κατέβῃ. Εἶσαι ἀπὸ κείνους ποὺ δὲν ἀνέχονται κηδεμονία.

— Προπάντων ὅταν ἔχουν νὰ ξεπληρώσουν ἓνα καθήκον, νὰ κρατήσουν μιὰν ὑπόσχεση, συμπλήρωσε ὁ Φρέδος. Ὁρκίσθηκα στὸν Ἰουλιανὸ ὅτι θὰ τοῦ δώσω τὰ χαρτιά του. Θὰ τοῦ τὰ δώσω, ἢ θὰ πεθάνω !

Ὁ Φιδὲς ἀνοίξε τὰ μακρὰ του μπράτσα, ἀγκάλιασε τὸ γενναῖο παιδί καὶ τὸ φίλησε.

— Εἶσαι μεγάλη κι' ὡμορφὴ ψυχὴ, σὺν τὸν πατέρα σου ! εἶπε ... Σὺ ὅμως γιὰ τὸ καλὸ.

Ἰστέρα, μ' ἓνα στεναγμὸ κάπως πικρό, ἐπρόσθεσε :

— Κι' ἴσως ἐσὺ ἔχεις δίκιο !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Μία φιλόπονη ἐργασία

— Φρέντο ! ἔ, μπαμπίνολι ! Εἶναι οὕτω περασμένες ! Σήκω, ὑπανά !

Ὁ σινιόρ κι' ἡ σινιόρα Πελιάσκο φώναζαν ἔτσι χτυπώντας τὴν πόρτα τοῦ Φρέδου. Ἀποροῦσαν μ' αὐτὸ ποὺ συνέβαινε σήμερα, γιὰτὶ ὁ Φρέδος ἐυπνοῦσε ἄλλοτε πάντα νωρίς.

— Μιὰ στιγμὴ !.. ντύνομαι !.. ἀπάντησε ἡ φωνὴ τοῦ Φρέδου.

Κι' ἐνῶ ντύνόταν, ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν γελοῦσε μόνος του συλλογισμένως πὼς θὰ τὸν ἐβλεπαν οἱ ἀγαθοὶ Ἰταλοὶ μὲ τὸν νέο του κοστούμι.

Φοροῦσε τὸ φουστάνι τῆς Βρεττανικῆς χωριάτισσας, ποὺ ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἑξῆς θὰ ἦταν τὸ τακτικὸν τοῦ φόρεμα.

Εἶχε σιγὴν στὸν καθρέφτη καὶ προσπαθοῦσε νὰ κομπώσῃ τὸ «κορσάζ» του, δουλειὰ ποὺ γι' αὐτὸν ἦταν πολὺ δυσκόλη.

Ὅταν τέλος τὸ κατόρθωσε, τοποθέτησε ὅσο μποροῦσε καλύτερα πάνω στὸ κεφάλι του τὴν περρούκα. Ἰστέρα πάνω ἀπ' τὴν περρούκα ἔβαλε τὸν σιδερωμένο

«—Ε ! δὲν γνωρίζετε πιά τοὺς φίλους σας...» (Σελ. 282 σελ. α')

σκοῦφο καὶ κοιτάχτηκε στὸν καθρέφτη προσεχτικά.

Ἦθελε νὰ ἰδῇ ἂν ἡ μεταμόρφωσή του, ποῦ φάνηκε τόσο ἐπιτυχημένη χθὲς τὸ βράδυ στὸ φῶς τῆς λάμπας, θὰ φαινόταν τὸ ἴδιο καὶ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ναί. Τίποτε δὲ θύμιζε τὸ παιδί : ἡ φυσιογνωμία του εἶχε ὁλότελα ἀλλάξει ἀπ' τὴν ξανθὴ περρούκα, ποῦ τοῦ ἔδινε ἕνα ὕψος ἀθῆο καὶ παρθενικό.

Μόνο τὰ ζωηρὰ καὶ διαπεραστικά βλέμματά του μποροῦσαν νὰ τὸν προδώσουν, ἂν κανεὶς τὸν παρατηροῦσε προσεχτικά. Μὰ ὁ Φρέδος θὰ φρόντιζε νὰ χαμηλώνῃ τὰ μάτια καὶ νὰ τὰ μισοσκεπάζῃ χαμηλώνοντας τὰ βλέφαρα.

Ὡρισμένοι ἦταν ἀγνωρίστοι !

Ἐσάβηκε στὰ γέλια, καθὼς συλλογίστηκε τὴ φάρσα, ποῦ θάπαιξε στοὺς Ἰταλοὺς, κί' αὖτοιξε τὴν πόρτα τῆς κάμαράς του.

Τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἡ σινιόρα ἔβγαινε ἀπ' τὴν κουζίνα. Στάθηκε ξαφνισμένη καθὼς εἶδε τὴ μικρὴ πλῆστρα, ποῦ στεκόταν μὲ τὸ πανέρι στὸ χέρι, σὰ νὰ περιμένε τὴς παραγγελίες τῆς.

—Μπα! ἔκαμε... Ποῦθε μπήκες, μικρή;.. Δὲν ἀκούσα τὸ κοροδοῦν... Καὶ σήμερα δὲν ἔχουμε ροῦχα γιὰ πλύση.

Ὁ μηχανικός, ποῦ περπατοῦσε στὸ σαλόνι, πλησίασε κί' αὐτὸς καθὼς ἀκούσε τὴς κουδέντες καὶ οὔτε τοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς βρισκόταν ἐμπρὸς στὸ Φρέδο.

Τὸ πείραμα εἶχε πετύχει τέλεια.

Τότε ὁ Φρέδος, ποῦ ὡς τὴ στιγμή ἐκεῖνη εἶχε προσποιητῇ τὴ φωνή του, πέταξε τὸ καλάθι του καὶ φώναξε γελώντας :

—Περίεργο !.. Ἐ, δὲν γνωρίζετε πιά τοὺς φίλους σας ;

Οἱ δύο σύζυγοι, ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ φωνή, ἄλλαξαν τρομαγμένες ματιές, πρᾶγμα ποῦ ἔκαμε τὸ Φρέδο νὰ γελάσῃ ἀκόμη περισσότερο. Στὸ τέλος ὁ μὲς τοὺς λοιπὸν καὶ φώναξε :

—Μάλιστα ! ἐγὼ εἶμαι ! ὁ Φρέδος Δουρμπάν... Τὴ εὐχὴ Θεοῦ ! Τόσο δύσκολα μπαίνειτε στὸ νύμφη !

Ὁ Πελιάσκο δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσῃ ἢ νὰ θυμώσῃ μ' αὐτὴ τὴν ἀστεϊότητα. Σὰ μηχανικός, ἡ ἀξιοπρέπιά του δὲν τὸν ἄφινε ποτὲ νὰ παραδεχθῇ πὼς εἶχε γίνει θύμα φάρσας.

Πλησίασε τὸ Φρέδο, τοῦδωσε ἕνα φιλικὸ χτύπημα στὸν ὦμο καί, πέρνοντας ἕνα πονηρὸ τάχα ὕψος, εἶπε :

—Σὲ γινώρισα ἐγκώ !

Ὅσο γιὰ τὴ σινιόρα, ἔδειξε μ' ὅλη τὴν εὐκρίνεια τὴν ἐκπληξή της, μὲ φωνὲς κί' ἐπικλήσεις.

—Ἐ, μπαμπίνο ! ἐφώναζε, γιατί ντύθηκες ἔτσι ; Εἶσαι θαυμάσιος, ἐξάισιο, μισομπολάντο !

Ὁ μηχανικός ὁμως ἔκαμε τὴς παρατηρήσεις του :

—Παραντέχομαι, εἶπε μὲ συγκατάβαση, ὅτι δὲν εἶν' ἀσκημὴ ἢ μασκαράτα σου. Τώρα ὁμως, ποῦ κατάφερες νὰ γελάσῃς τὴ γκουνάικα μου—ποῦ ντὲν ἦταν καὶ ντύσκολο—μπορεῖς νὰ πᾶς νὰ γκνυτῇς.

Ὁ Φρέδος ἔκαμε νόημα ὅτι δὲν ἐσκόπευε νὰ γδῶθῃ.

—Πῶς ; ἔκαμε ὁ μηχανικός, ποῦ σιγά-σιγά καταλάβαινε τί ἐσημαιοῦσε αὐτὴ ἡ τρέλλα τοῦ μικροῦ βοήθου του ; πῶς ; ντὲν πᾶς νὰ τὰ βγάλῃς αὐτὰ τὰ ροῦχα ;.. Τέλεις νὰ μείνῃς ντυμένος ἔτσι ;

—Ναί, ἀπάντησε ἡ συχα ὁ Φρέδος, σὰ νὰ ἐπρόκειτο γι' τ' ἀπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μείνω δεκαπέντε ἡμέρες ντυμένος μ' αὐτὰ τὰ ροῦχα.

Οἱ Ἰταλοὶ ἄλλαξαν πάλι ἕνα βλέμμα, ποῦ ἐσημαιοῦσε πὼς ἀνησυχοῦσαν γιὰ τὴ διανοητικὴ κατάστασι τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ Φρέδος βιάστηκε νὰ τοὺς καθησυχάσῃ

—Μὴ μοῦ ζητήτε

τοὺς λόγους, ποῦ μ' ἀναγκάζουν ν' ἀλλάξω τὸ ἐξωτερικόν μου. Δὲ θὰ μποροῦσα νὰ σὰς τοὺς εἰπῶ... Εἶναι μυστικό... μυστικό ποῦ δὲ μοῦ ἀνήκει. Ἐλπίζω ὁμως ὅτι δὲ θὰ ἐπιμείνετε νὰ τοὺς μάθετε.

Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ ἦταν ἀόριστη καὶ δὲν ἐφάνη καθόλου ἀρκετὴ στοὺς Ἰταλοὺς, ποῦ ἀρχίζαν ν' ἀνησυχοῦν στ' ἀληθινὰ γι' αὐτοὺς τοὺς παράξενους τρόπους τοῦ παιδιοῦ. Οἱ συχνὰς ἀπουσίες, τοῦ τοῦ ἀλλαγμὰ τῶν ρούχων του, τὰ μυστηριώδη «μυστικά» του, ὅλ' αὐτὰ τέλος πάντων ἐγέννησαν μέσα στὸ μυαλό τοὺς μερικές ὑποψίες.

Γιατὸ ὁ μηχανικός ῥώτησε κάπως ἀπότομα :

—Μά, μπαμπίνο, γιὰ νὰ σοῦ πῶ... λές πὼς τέλεις νὰ μείνῃς ντυμένος μ' αὐτὰ τὰ ροῦχα τῆς πλῆστρας... Πολὺ

καλὰ ! Ντὲν πιστεύω ὁμως ν' ἀκῆς σκοπὸ νάρτης μαζί μου σ' αὐτὰ τὰ χάλια !.. Μοῦ κρειάζεται ἕνας καραγκιόλης, ντὲν μοῦ κρειάζεται μιὰ πλῆστρα !

Ὁ Φρέδος κατάλαβε ὅτι τὰ πράγματα γινόνταν σοβαρά.

—Σκόπευα ἀκριβῶς, ἀπάντησε μὲ λιγώτερη ἀπάθεια, νὰ σὰς ζητήσω ἀδεια αὐτὲς τὴς δεκαπέντε μέρες.

Ἡ λέξις «ἀδεια» ἔκαμε τὸν Ἰταλὸ νὰ θυμώσῃ, ἐνῶ ἡ σινιόρα ἔδειχνε τὴν ἀγανάχτησή της μὲ χειρονομίες.

«Ἀδεια !.. Ἦθελε ἀδεια !.. Μὰ πῶς θὰ τὰ κατάφεραν νὰ δώσουν παραστάσεις στὴν Ἐκθεσὴ, χωρὶς αὐτόν ; Ἀ ! μὰ τὴν ἀλήθεια, φανταζόνταν ὅτι τὸ παιδί ἦταν περισσότερο εὐσυνείδητο καὶ σοβαρό !..

Ὁ Φρέδος Δουρμπάν, μ' ὅλη τὴ μικρή του ἡλικία, ἤξερε νὰ «βρίσκῃ τὸ σφυγμὸ» τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ μιλή, σὲ κάθε περίστασι, μὲ τὴ γλώσσα ποῦ χρειαζόταν.

Ἦξερε δι' οἱ Ἰταλοὶ, μ' ὅλες τὴς φωνὲς καὶ τοὺς θυμούς των, ἦταν κατὰ βάθος ἀνθρωποὶ ἀγαθοί. Ἀφῆσε λοιπὸν τὸ κατεργάριο ὕψος καὶ τοὺς εἶπε μὲ ἀληθινὴ συγκίνηση :

—Βλέπω λοιπὸν ὅτι θὰ χρειαστῇ νὰ χωριστοῦμε... Καταλαβαίνω πῶς δὲν μπορεῖτε νὰ κρατήσετε ἕναν ὑπάλληλο σὰν καὶ μένα... Κί' ἐπειδὴ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πάρω αὐτὴ τὴν ἀδεια, ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἄλλοιως, γιὰ λόγους σπουδαίους, ποῦ ἀργότερα θὰ σὰς ἐξηγήσω, δὲν ἔχω παρὰ νὰ φύγω... Λοπάμαι πολὺ γι' αὐτό, γιατί, πιστέψτε με, σὰς ἀγαποῦσα ἀληθινὰ.

Σταθήκατε τόσο καλοὶ γιὰ μένα !.. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ δὲ θὰ τὸ ἐσχάσω. Δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη αὐτὰ τὰ λόγια κί' οἱ Ἰταλοὶ, δακρυσμένοι, εἶχαν γίνει ἐντελῶς ἀλλοιώτικοι.

Ἡ σινιόρα, ποῦ λίγη ὥρα πρὶν ἦταν θυμωμένη καὶ κουνοῦσε μ' ἀγανάκτησι τὴς φουρκέτες μὲ τὰ κατσαρά της, τώρα πλησίασε τὸ παιδί καὶ τ' ἀγκάλιασε τρυφερά.

Ὁ μηχανικός ἐφώναζε :

—Τί ; ποῖος σοῦ εἶπε νὰ φύγῃς, μπαμπίνο ;.. Ἀν ἐσύ μᾶς ἀγκαπᾶς, σ' ἀγκαποῦμε κί' ἐμεῖς καὶ ντὲν λησμονῶ τὸ καλὸ ποῦ μοῦ ἔκανες στὴν Κομπιέννη. Ἀλλά, μὰ τὴν Παναγία, γιατί γίνεσαι σούμπιτο κορίτσι ; Μὴ μοῦ λές λόγια, αὐτὰ τὰ πράγματα ντὲν εἶσαι σωστά !.. Νὰ ἔκῃ κανεὶς μαζί του ἕνα παινιτῖ, ἕνα καλὸ παινιτῖ ποῦ κάνει καλὰ τὴ ντουλειὰ του κί' ὕστερὰ, σούμπιτο... βλάν ! νὰ το !.. τὸ παινιτῖ ντὲν εἶναι πιά παινιτῖ, εἶναι κορίτσι, εἶναι πλῆστρα... Μόνο στὸ Παρίσι τὰ βλέπει κανεὶς τέτοια πράγματα !

Ἡ συζήτηση, ποῦ εἶχε ἀρχίσει ἄσχημα, τέλειωνε καλὰ καὶ ὁ μηχανικός παραδέχθηκε, ὅτι μποροῦσε γιὰ δύο

βδομάδες νὰ δείχνῃ στὴν Ἐκθεσὴ μόνο τὸ ἀνδρεῖκελλο νούμερο δύο, χωρὶς τὸ ἐμπόριό του νὰ ζημιωθῇ.

Ὡστόσο θέλησε νὰ καθάρισῃ μερικὸς φόβους, ποῦ τοῦ εἶχαν γεννηθῇ, ἀπὸ τότε ποῦ εἶχε ἰδεῖ τὸν ὑπάλληλό του νὰ βγαίνῃ τὴς νύχτες καὶ νάχῃ μυστηριώδεις ἀσχολίες.

—Φρέντο, εἶπε, ντὲν σοῦ ζητῶ τὸ μυστικό σου, ἀφοῦ ντὲν τέλεις νὰ τὸ πᾶς. Μὰ αὐτό, ποῦ τέλω νὰ μάτω, εἶναι μὴπως κάνεις ἀσκημὰ πρᾶγμα... καὶ ντὲν μποροῦμε τότε νὰ σὲ κρατήσουμε στὸ σπίτι μας... Καταλαβαίνεις, μίλο κάρο ;.. αὐτὲς οἱ μασκαράτες... αὐτὰ τὰ ξενύκτια... ὅλ' αὐτὰ ντὲν εἶναι ξάστερα πράγματα !..

Ὁ γιὸς τοῦ Δουρμπάν τὸν σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε, ὅλος εὐκρίνεια :

—Κύριε Πελιάσκο, σὰς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, σὰς ὀρκίζομαι στὴ ζωὴ τῆς μαμάς μου, ὅτι ὁ σκοπός μου εἶναι εὐγενής καὶ τίμιος.

—Φτάνει ! Φτάνει !.. φώναξε ὀρμητικὰ ὁ Ἰταλός, σὲ πιστεύουμε... Ναί, Κονσουέλα ;

—Βεβαίως ! συμφώνησε κί' ἡ σινιόρα.

Ὅλα λοιπὸν ἐκανονίστηκαν μιὰ χαρά. Οἱ Ἰταλοὶ ἔδωσαν στὸ παιδί τὴν «ἀδεια» ποῦ εἶχε ζητήσῃ καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ ἀδεια αὐτὴ δὲν ἐμπόδιζε νὰ θεωρῇ τὸ σπίτι τοὺς γιὰ σπίτι του.

Ἀφοῦ ἐτακτοποίησε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ὁ Φρέδος τὴ βάλει γιὰ τὸ μολυβὶ τοῦ Ἀζάρ.

Ἦστερ' ἀπὸ τὸ τόσο ἀπελπιστικό ἐκείνο γράμμα τοῦ Ἰουλιανοῦ, δὲν εἶχε καμμιὰ νεώτερη εἰδησι ἀπ' τὸ φίλο του κί' ἀνησυχόσε φοδερὰ. Ὁ Φιδές, τὸ περασμένο βράδυ, τοῦ εἶχε πει τόσο τρομερὰ πράγματα !

Ἀν οἱ κακοῦργοι εἶχαν κατορθώσει νὰ τὸν πάρουν ; Ἀν τὸν εἶχαν σιτισώσῃ, ὅπως εἶχαν ὑποσχεθῇ στὸ Συνομῶτη ;

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΡΗΤΑ

4

Ἀδιάκριτος, πολὺ ὀχληρὸς,

Μὰ ἡ μεγάλος ἢ μικρός,

Ἀβάσταχτα βαραίνει.

Καὶ βλαστημᾶνε τὴ στιγμή,

Δικαί του, φίλοι του ἢ γνωστοί,

Κοντὰ τοὺς σὰν πηγαίνει.

5

Κατὰ κανόνα γενικό,

Τὸ μυστικό εἶναι μυστικό

Ἦνας σὰν τὸ γνωρίζῃ

Κί' ἔτσι μπορεῖ νὰ κρατηθῇ

Μὰ σὲ δύο-τρεις ἂν εἰπωθῇ

Στοὺς δρόμους πιά γυρίζει.

Chef

ΣΕ ΔΥΟ ΘΕΕΣ ΛΑΤΡΕΙΑ

Ὁ νέος μαραγκός, ἔς τὸ φῶς μιὰς λάμπας, μὲ μιὰ πλάνια ἔς τὸ χέρι, δοῦλε προσεχτικά τὸ ξόλο. Ἡ γυναῖκα του πάρα-μέσα τραγουδοῦσε μελωδικὰ νανουρίσματα, κοιμίζοντας τὰ δύο παιδιὰ της. Καὶ τὸ κορόφωμα ὅλης αὐτῆς τῆς ὁμορφιάς, ἡ γριὰ μάννα τοῦ μαραγκοῦ, καθισμένη ἔς ἕνα σακυνάκι μ' ἕνα βιβλίο ἔς τὰ γόνατα νὰ διαβάξῃ, κ' ἕνα ἀγοράκι, ἐννιά ὅς δέκα χρονῶν, νὰ σκόδῃ ἐπάνω της, παρακολουθώντας προσεχτικά τὸ διάβασμα.

—Ἐγγονάκι σου εἶναι, κοροῦλα, τὸ μικρό ;

—Ὁχι, μάτια μου, εἶναι δύο μῆνες τώρα ποῦ τὸ πῆρε ὁ Παναγιώτης (ὁ γιὸς τῆς) μαθητῆς. Μὰ τὸ λοποῦμαι νὰ μείνῃ ἀγράμματο τὸ κακόμοιρο κί' ἔτσι σὰν σχολινὰ ἀπὸ τὴ δουλειὰ κάθε βράδυ, τὸ διαβάξω λιγάκι.

—Εἶναι ὀρφανὸ τὸ κακόμοιρο, ξακολοθήσε νὰ μοῦ ἐξηγῇ ἡ καλὴ γριουλά, ὅταν ἀποτραβήχτηκε τὸ παιδί, κί' ἔχουμε χρῆος, ὅσο μᾶς ἐπιτρέπει ἡ κατὰστασή μας νὰ τὸ βοηθήσουμε.

Δάκρυσα ἀπὸ θαυμασμό. Ἐνα ναυάγιο τῆς ζωῆς, μιὰ χαροκαμμένη γυναῖκα, μιὰ χήρα ποῦ μὲ ἰδρώτα κί' αἶμα ἀνάσθησε ὁλομόναχη τρία παιδιὰ καὶ τὰ ἔκανε γερά παλληκάρια, γιὰ νὰ τῆς ἄρπάξῃ ὕστερα τὰ δύο ἢ μπόρα τοῦ πολέμου, σήμερα ποῦ τὸ μόνο της πιά παιδί κατόρθωσε ὅπως-ὅπως ν' ἀνοίξῃ ἕνα μαγαζάκι καὶ νὰ μπῇ σὲ μιὰ σειρά καὶ ποῦ γιὰ χάρη ἀκριβῶς τῆς μάννας του, γιὰ νὰν τῆς δώσῃ μιὰ συντροφιά, παντρεύτηκε μιὰν ὥρα ἀργότερα, — ἡ γριουλά αὐτὴ δὲ θεώρησε τὸ σπίτι τοῦ γιοῦ τῆς λιμάνι γιὰ ἐσκού-ρασμα, δὲ νόμιζε πὼς εἶχε δικαίωμα τίποτα πιά νὰ μὴν κἀνῃ, παρὰ ν' ἀπολάβῃ τὴν περιποίησι τοῦ γιοῦ καὶ τῆς καλῆς νύφης, κί' ὕστερα τὰ χάδια τῶν μικρῶν τῆς ἐγγονῶν κί' ὅχι μονάχα ἔς τὸ νοικοκυριὸ βοηθοῦσε καὶ τὰ μικροῦλα ντάντευσ, παρὰ εἶχε τὴ θέλησι κί' εἶχε τὴ δύναμη νὰ προστατέψῃ ἕνα ὀρφανὸ παιδί.

Καὶ μὲ ποῖο τρόπο ; ἀνοίγοντάς του τὰ μάτια, ὅπως ἔλεγε, μὲ τὰ γράμματα, ὅσο καὶ ἂν αὐτὸ κούραζε τὰ γέρινά τὰ δικὰ της.

—Λοπάμαι, μοῦλεγε ἡ γριουλά, ποῦ καὶ ἐγὼ πολὺ λίγα ἔξρω, γιατί βλέπεις ἔς τὸν καιρό μου τὰ κορίτσια δὲν πολυμαθαίνανε γράμματα κί' αὐτὰ τὰ λίγα ποῦ ἔξρω ἀπὸ τὴ μεγάλη μου ἐπιμονὴ ἔχμαθα, γιατί κρυφάκουγα ὅταν μελέ-ταε ὁ μακαρίτης ὁ ἀδελφός μου. Γι' αὐτὸ θὰ φχαριστιόμουν καλότερα νὰν τότε διαβάξανε ὁ Παναγιώτης ἢ ἡ Τασία. Μὰ, βλέπεις, ὁ ἕνας μὲ τὴ δουλειὰ ὅλη μέρα, ἢ ἄλλῃ μὲ τὸ σπίτι καὶ μὲ τὰ παιδιὰ, δὲν ἔχουνε καιρό. Ἐνῶ ἐγὼ,

σὰ γριὰ δὲν πολυδουλεύω. γιατί δὲ μ' ἀφήνουνε μαθῆς, καὶ ἔτσι εἶμαι πιδ εὐκαιρῇ.

—Μὴ στενοχωριέσαι, μάννα, καὶ σὰν δείξῃ ὄρεξι γιὰ τὰ γράμματα φροντίσουμε καὶ τόνε βάνουμε ἔς τὴ βραδυνὴ σκολὴ ποῦ πάνε ὅλα τὰ φτωχοπαῖδα.

—Μπράβο, γιόκα μου, τὴν εὐχή μου νὰ ἔγῃς. Πιστεύω πὼς θὰ ἔγῃ διάθεσι. Τὴ εὐχὴ Θεοῦ ! Σήμερα ἀνθρώπος χωρὶς γράμματα, ὅσο ἄξιος καὶ νὰ ναι, εἶναι κορμὶ χαμένο.

Κεῖνῃ τὴν ὥρα ἦλθε κί' ἡ κόρη τῆς γριᾶς ἀπὸ μέσα.

—Καλησπέρα σας ; ἀποκοιμήθηκαν, δόξα σοι ὁ Θεός, τ' ἀγγελουδιαμου. Ἐλα, Παναγιώτη, ἀκόμα δουλεῖς ; Εἶναι ἐννιά ἢ ὥρα καὶ δουλεύεις ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὰ χαράματα !

—Τί νὰ κάνουμε, γυναῖκα ; αὐτὴ τὴν ὥρα ποῦ τελειώνει ἡ ἐξένη δουλειὰ, πρέπει νὰ κάνουμε καὶ κάτι γιὰ τὸ νοικο-κυριό μας. Νά, ἔκοψα μιὰ καρεκλοῦλα γιὰ τὸ μωρό.

Πέρασαν δύο χρόνια ἀπὸ κεῖνο τὸ φθινοπωρινὸ βράδυ, ποῦ ἀντίκρουσα ἔς ὅλη τῆς τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴ γαλήνη, τὴ φωχὴ μὰ εὐτυχισμένη αὐτὴ οἰκο-γένεια. Μποροῦν ὁμως νὰ περάσουν καὶ πενήντα δύο. Τὸ ἴδιο ζωηρὰ θὰ ἔχω πάντα προστά ἔς τὰ μάτια μου ἔς ὁμορφὸ θέαμα καὶ τὸ ἴδιο θ' ἀκούω πάντα ἔς τὰ αὐτιά τῆς συναυλίας τῶν ἀνόμοιων ἤχων τῆς πλάνιας, τοῦ νανουρίσματος καὶ τοῦ μονότονου διαβάσματος τῆς γριᾶς.

Ποιανὸς ζωγράφος πίνακες, τίνος μουσικοῦ ἤχοι θὰ μποροῦσαν ἄραγε νὰ ἀφῇσουν βαθύτερη καὶ ἐξαγνιστικώτερη ἐντύπωσι στὴν ψυχὴ, ἀπ' αὐτὸ τὸ θέαμα καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀκουσμά ποῦ μέσα σὲ μαγαζὶ καὶ σὲ σπίτι, ἔδλεπε κί' ἀκούγε κανεὶς ;

Μὴν τὸ πάρετε ὑπερβολή. Μοῦ φάνηκε ἐκκλησιόβλα ἢ μάντρα ἐκεῖνη, ἐκκλησιόβλα, ποῦ μέσα τῆς ἀγνοί ἱερεῖς λειτουργοῦσαν σὲ δύο ὑπέρλαμπρες Θεές : Στοιγὴ καὶ Ἐργασία. Κί' ἀνταμειβὴ ἔς τοὺς λειτουργοὺς τοῦ χαρίζουν οἱ Θεές, Γαλήνη καὶ Εὐτυχία.

Ε. Α.

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὅποιος ἔχει λυμένο τὸ στόμα, πρέ-πει νὰ εἶναι πολὺ τυχερός γιὰ νὰ μὴ τοῦ δέσουν τὰ χεῖρα.

Καὶ διὰ τὸν ἀνθρώπον ποῦ πρόκειται νὰ γνωρίσωμεν καὶ διὰ τὸ βιβλίον ποῦ πρόκειται νὰ διαβάσωμεν, εἶναι ἀνάγκη καὶ νὰ ξεύρωμεν ἐκ τῶν προτέρων.

Ἡ ὑπερηφάνεια διαφέρει ἀπὸ τὴν ἐμπιστίαν, ὅσο ἡ συστολὴ ἀπὸ τὰ καμώ-ματα.

Α. Γ. Κ.

«Ὁ Φιδὲς ἀγκάλιασε τὸ παιδί...»
(Σελ. 281, στ. γ')

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΟΛΥΒΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΡΙΖΩ από την κηδεία του Πολυβίου Δημητράκου. Είχε ωραία καίμεγαλοπρεπής. Ο Ἄγιος Γεώργιος, η μεγάλη έκκληση, όπου διαβάστηκε ο νεκρός, ήταν γεμάτη από τον πιο έκλεκτο κόσμο της Αθήνας. Η Α. Β. Γ. ο Πρίγκιπας Νικόλαος, το Υπουργικό Συμβούλιο, πολιτευόμενοι, επιστήμονες, συγγραφείς, καλλιτέχνες, δημοσιογράφοι, όλοι μαζεύτηκαν εκεί να τον τιμήσουν και για τελευταία φορά. Σταφάνια και λουλούδια άπειρα έσκέπασαν το φέρετρό του. Εμφωνήθηκαν λόγοι πολλοί, κι επικρίθηκαν κι επιτάφιοι. Και—το τιμητικώτερο απ' όλα, τα έσοδα της μεγάλης αυτής κηδείας τα έκαμε το Κράτος.

Πολλοί άνθρωποι, που έδλεπαν εκπληκτοί την ατέλειωτη έκλεινη σειρά των άμαξων με τόσους επίσημους μέσα, ρωτούσαν: —Ποιος πέθανε; —Ο Πολύβιος Δημητράκοπουλος. Κι όσοι άκουγαν πρώτη φορά αυτό τόννομα, —γιατί όσο γνωστός κι αν ήταν, πολλοί δεν τον έγνωρίζαν,—εξαναρωτούσαν: —Και τι θέση κατείχε; —Περίμεναν βέβαια νακούσουν ύπουργός, πρέσβης, βουλευτής, στρατηγός, αεροπλαντής ή τουλάχιστο καθηγητής του Πανεπιστημίου. Κι όταν άκουγαν πως καμιά θέση δεν κατείχε ο άνθρωπος που κηδεύονταν με τόσες τιμές, πως δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά ένας συγγραφέας, χωρίς παράσημο καν, και χωρίς άλλη περιουσία από τα έργα του, άνοιγαν το στόμα και κουνοούσαν το κεφάλι. Σά νάλεγαν: Ἀπό πότε λοιπόν άρχισαν να τιμούν έτσι και τους ανθρώπους των γραμμάτων στην Αθήνα;

Αλλά να που τους τιμούν. Το έδειξε η κηδεία του Δημητράκοπουλου. Γιατί κι άλλοι λόγιοι μπορεί να κηδεύτηκαν επίσημα κι' ίσως επιστημότερα μ' αυτοί δεν ήταν μόνο λόγιοι ήταν και πρώην ύπουργοί ή πρέσβεις, όπως ο Ἀλέξανδρος Ραγκαβής κι' ο Ἀγγελος Βλάχος, είχαν παράσημα και κοινωνική θέση. Ένθ' ο Πολύβιος Δημητράκοπουλος ήταν μόνο λόγιος κι' η μόνη του θέση,—θέση χωρίς διορισμό, χωρίς μισθό και χωρίς σύνταξη,—ήταν αυτή που κατείχε, αυτή που πήρε με την αξία του, στα Γράμματα

και στο Θέατρο. Θα πή λοιπόν πως άρχισαν πράγματι να εκτιμούν κι' αυτό το είδος τις θέσεις στην Αθήνα και να τιμούν, τουλάχιστο νεκρούς, εκείνους που τις είχαν.

Πολλές φορές σεις θάκούσατε τόννομα του Δημητράκοπουλου κι' ίσως να είδατε και στο Θέατρο κανένα του έργο ή να διαβάσατε κανένα του βιβλίο. Είχε άρχισει να γράφει από νέος. Αλλά δεν άφροισώθηκε στη Λογοτεχνία, δεν την έκαμ' επάγγελμα, παρ' αφοτου, από ένα θλιβερό περιστατικό, αναγκάστηκε ναφήση το Στριτό, (ήταν τότε ύπολοχαγός.) Πέθανε έξιχνα χρονών από μια άριάτρευτη ασθένεια, που τον βρήκε'ς όλη του την άκμή κατέγδραση. Πρόφθασε όμως'ς αυτό το διάστημα, δηλαδή σε τριάντα περίπου χρόνια, να γράφει τόσα, όσα δεν έγραψαν και συγγραφείς που πέθαναν έλατό χρονών. Φαντασθήτε ότι μόνο τα θεατρικά του έργα ύπερβαίνουν τα έκατό. Αλλά τόσα είναι κι' επίλοιπα. Και, καθώς έλογάριαζε ο ίδιος, αν τυπωνόνταν όλα, θα έπαιαν όγδόντα τόμους,—όλάκαιρη βιβλιοθήκη.

Αλλά εκτός από τη μεγάλη αυτή γονιμότητα, καταπλήττει κι' η ποικιλία της. Τι θέλετε και δεν έγραψε αυτός ο άνθρωπος! Μυθιστορήματα, διηγήματα, λορικά ποιήματα, σατυρικά ποιήματα, έπη, τραγωδίες, δράματα, κωμωδίες, ίλαστοραγωδίες, φαντασμαγορίες, (ό «Λουλουδόκομος»), επιθεωρήσεις, όπερέττες, μελοδράματα (έννοα λιμπρέττα), χρονογραφήματα, κριτικές, φιλοσοφικές κι' επιστημονικές ακόμα μελέτες! Το έμνε ακόμα καιρός να καταγίνεται στην πολιτική, να βιάζε έφημερίδες, να κάνει πνευματιστικά πειράματα και διελξείσπερι πνευματισμού! Ἀλήθεια, ήταν και πνευματιστής με τα σωστά του. Και κάποτε μάλιστα ίσχυρίσθηκε ότι διάφορα πνεύματα του όπαγόρευαν τα έργα του και γι' αυτό μπορούσε να γράφει τόσα και με τόση ταχύτητα κι' εύκολία! Αυτό όμως δεν έρω αν το πιστεύει κι' ο ίδιος ή αν τώλεγε γι' άστειο. Η αλήθεια είναι ότι κι' άλλοι στον κόσμο στάθηκαν τόσο παραγωγικοί, χωρίς να έχουν καμιά σχέση με τα πνεύματα. Και το μόνο «πνεύμα» που διακρίνει κανείς στα έργα του, είναι το πνεύμα το δικό του,—γιατί ήταν ένας από τους πιο πνευματώδεις ανθρώπους του καιρού του.

Εννοείται πως όλα αυτά τάμέτρητα έργα του Δημητράκοπουλου, δεν έχουν την ίδια αξία. Πολλά τάτρησε βιαστικά, χωρίς να τα πολυσκεφθή, απλώς για να γεμίση την έφημερίδα του. Ἀλλά άπεναντίας τα παρασκεπτόαν, περιόριζε την έμπνευσή του κι' έπαυτε έξω. Αλλά τέλος δεν ήταν το είδος του, της ιδιοφυίας του. Ἀφισε όμως και, πολλά που θα ζήσουν. Κι' αυτά, κατά τη γενική γνώμη, είναι το σατορικύ έπος «Σκουπιδιάδα», ή βυζαντινή τραγωδία «Ο Γελοτοποιός του βασιλέως», το ιστορικό δράματάκι «Ο Κωλέττης», το φιλοσοφικό φαντασμαγορικό δράμα «Το Κριτήριο», ό «Λουλουδόκομος» ή «Μέλισσα» και άλλα. Θα ζήσουν επίσης πολλά από τα έξυπνότερα σατορικά του έπιγράμματα και τα τετρά-στιχα που έθαζε στις έφημερίδες και στις επιθεωρήσεις του. Τα προτερήματα αυτού του συγγραφέα είναι άπειρα. Έχει όμως κι' ένα μεγάλο ελάττωμα: Δεν έδιόδαζε πολλά πράγματα στη ζωή του, δεν έμορφώθηκε ές άρχής όπως έπρεπε και πάντα φαινόταν λιγάκι καθυστερημένος. Καλά τα έργα του, αλλά στους είδημονες δεν έκαναν την εντύπωση έργων σημερινών, συγχρόνων. Αυτό νάχετε ύπ' όψει σας, όταν θα διαβάσετε αργότερα κι' έργα του Δημητράκοπουλου για να μη νομίζετε πως δεν έχουν αξία, επειδή δεν θα σας φανούν ίσως της τελευταίας μόδας...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ύπό AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΣΤ'. (Συνέχεια)

Δεν είναι πιθανό. Χωρίς άλλο άργούν για να μη κινδυνέψουν να πιστούν. Βλέπουν ακόμα φως στο δωμάτιο της Κας Κουτουριέ και φοβούνται μην τους ιδούν και τους γνωρίσουν.

Περιμένουν λοιπόν...

—Να μην άργήσουν πολύ, σκέπτεται η Διονυσία. Γιατί ο πατέρας θα έμπνηση, θα ιδη αυτά όλα που σώριασε εδώ, θα μ' έρωτηση και τότε θα μπλέξουμε άσχημα.

Με μεγάλη άγωνία τελειώνει και ξαναρχίζει τη «νοκτούρν» που παίζει. Περιμένει τον κλονισμό της δυναμίτης που φράζεται και, σαν να θέλη να τελειώνη μια ώρα άρχότερα, εύχεται μ' όλη της την καρδιά να γινή ότο μπορεί ναρτίτερα.

«Κλάτε λοιπόν, λέγει μέσα της, έλάτε κακούργοι, δειλοί, βάλτε φωτιά στη βάση σας, τινάξτε με στον χέρα μαζί με το πρόχωμα που έστησα. Όλα είν' έτοιμα. Κ' εγώ είμαι έτοιμη. Ο θάνατος θα μου είναι γλυκός, γιατί θα πεθάνω για τον πατέρα μου, αυτόν που είχ' άπαρηγόρη.»

Και η Διονυσία δεν προσέχει τα δάχτυλά της που τρέχουν τοληγρά έπάνω στα κόκκαλα του πιάνου, σάν γενναία στρατιωτάκια που τα έθουσιάζει ή φωνή της σάλπιγγας την ώρα της μάχης και τα τραβά στον κίνδυνο. Με το βλέμμα της κοιτάζει την πόρτα, σάν

νέθελε να της διαπεράση και να ιδη τι γίνεται από πίσω της, αυτήν την πόρτα που την ώχύρωσε τόσο παράξενα.

Πότ' άπλώνει τα χέρια της, σάν να σκεπάξη περισσότερο μέρος, και πότε πάλι τα μαζεθεί για να σχηματίση πιο χοντρό το πρόχωμά της...

Και περιμένει...

... Πίσω από την πόρτα λίγοι άνθρωποι μιλούν σιγά. Ἀνάμεσα από τις γριλλίες διακρίνουν ένα λεπτό φως να σιζίη το σκοτάδι της νύχτας. Βάζουν στί κι' άκούουν το τρίξιμο ενός σύρτη και τον κρότο που κάνει ένα έπιπλο που μετακινούνα.

—Δεν κοιμούνται, λέγει ένας. Θα χρειασθή κόπος για να πιτύχη το κόλπο μας.

Έξερνα όμως, πίσω από την έχθρική αυτή πόρτα, που σκέπτονται ν' άνατιάζουν στον άέρα, σάν έχθρικό φρούριο, άκούγουν τον ήχο μουσικής.

Παίζουν πιάνο.

Πιάνο; τί κοροϊδία! Πιάνο στο σπίτι ενός ίνθρακωρύχου, ενός έργατου σάν κι' αυτούς!

Τι θροσύτης και τί άδικία! Μήπως έχουν πιάνο στα σπίτια τους εκείνοι; Και η ιδέα αυτή, με την σύγκριση που φέρνει στο μυαλό τους τους έκνευρίζει, τους έρεθίζει, άνάδει τα κακά τους ένστικτα και πνίγει και τους τελευταίους τους δισταγμούς.

—Α, μά είναι πάρα πολύ! λέγει ο Τρουσέτ.

«Άρχισε να παίζει μια συνάτα...» (Σελ. 260, στ. 6'.)

—Βάζω φωτιά! ... άπαντά ο Δουμπούκ.

Όλοι τραβίζουν στην άκρη. Ο Δουμπούκ άνάδει το φωτιλι, άφου έβηλε το φωσίγγιο κάτω από το κατώφλι της πόρτας και κατόπι φεύγει τρέχοντας, για να σωθή μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

Μπύδι! Η Διονυσία νοιώθει ξαφνικά ένα τρομερό τινάγμα. Σάν να χορεύουν

όλα γύρω της. Η κρεμαστή λάμπα έγινε κομμάτια και τινάχθηκε στην άκρη του δωματίου.

Ζή άρα γες! Το πιστεύει... άφου τρέμει. Μά ο πατέρας της; Είναι ζωντανός; Βέβαια, γιατί τον άκούει που βγάζει μια φωνή.

Η Διονυσία, που είχε πέσει γάμω με το σκαμνάκι της, σιχώνεται άμέσως και τρέχει να τον βοηθήση.

Πού είναι όμως; Δεν τον βλέπει εκεί όπου τον είχε ιδη μια στιγμή άρχότερα. Πασπατεύει με τα χέρια της γιατί τα μάτια της δεν βλέπουν μες στο σκοτάδι. Η λάμπα δεν φέγγει και μόνο μια μικρή φλόγα που φουντώνει σε μια γωνιά, βγάζει ένα κοκκινωπό φως μαζί μ' ένα μαύρο καπνό που γεμίζει το δωμάτιο. Η φλόγα αυτή βγαίνει από την κρεμαστή λάμπα που είχε πεταχτή εκεί δά, έσπασε και χύνει το πετρέλαιό της που πήρε φωτιά...

Όσο κι' αν τρώμαζε όμως η Διονυσία όταν είδε τη φωτιά, δεν έχασε καιρό για να τη σβύση. Ζητεί να βρή και να βοηθήση τον πατέρα της.

—Πατέρα! φωνάζει, βλέποντάς τον ξαπλωμένο στη μέση του δωματίου. Πονείς;

Καμιά άπόκριση.

—Πατέρα, φωνάζει δυνατώτερα, μήπως είσαι πληγωμένος; Μίλα!

Ο Κουτουριέ άνοίγει τα μάτια του χωρίς να βλέπη και λέγει:

—Έδλεπα ένα κακό όνειρο... Η μουνα... όχι, σό ήσουν μέσα στη φωτιά... κι' εγώ...

Δεν πρόφτασε να τελειώση. Με το τράνταγμα που έπροέεινσε ή έκρηξη, ή κυρία Κουτουριέ και ο γιός της έμπνησαν και κατέβαιναν βιαστικά. Κι' έφτασαν στην ώρα, γιατί άρχισαν να παίρνουν φωτιά οι καρέκλες και οι κουρτίνες.

—Σβύσε τις φλόγες κι' άναψε την άλλη λάμπα, φωνάζει στο γιό της η μητέρα της Διονυσίας, έφ πλησιάζει άνησυχη να ιδη τι άπόγιναν ο άνδρας της και η Διονυσία.

Εκείνος δεν είχε πάθει τίποτα και η Διονυσία δεν

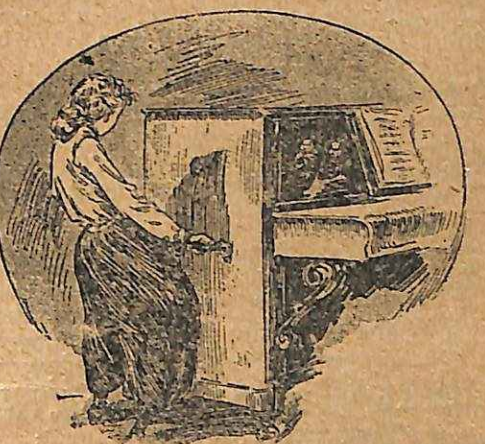
παραπονιότανε. Μόλις όμως ήσυχασε γιατί βελκιάθηκε πως ο πατέρας της ήταν άπετρακτός, τότε μόνο κατάλαβε ένα δυνατό πόνο στο δεξιό της μπράτσο.

Είχε πέσει επάνω του όταν σωρίσθηκε χάρω με το σκαμνάκι της, και τώρα δεν μπορούσε να το κουνήση. Έδλεκε το χέρι της, σάν ένοιωσε τον πόνο. Την ίδια ώρα όμως ή λάμπα έσβυσε ολότελα και γίνηκε σκοτάδι μέσα στο δωμάτιο. Έτσι κανείς δεν την είδε, κανείς δεν κατάλαβε.

—Και σό, Διονυσία; έπαθες τίποτα; τη ρώτησε η μητέρα της στα σκοτεινά.

—Εγώ; τίποτα, είπα γελώντας, μόνο το χέρι μου είναι μουδιασμένο. Ἀναψε λοιπόν τη λάμπα Ἀλδέρτε, έπρόσθεσε, σάν για να δείξη πως δεν είχε πάθει τίποτα.

Όλοι κατάλαβαν τι είχε συμβή. Όταν ξανάναψαν τη λάμπα, ο Κουτουριέ έκοιτάζε το σωρό που ήταν εμπρός του και είπε:

«Έσυρε το πιάνο από το χερούλι...» (Σελ. 277, στ. α'.)

—Μπα! τι είναι όλα αυτά; —Π δοναμίτη, ίπυκριθηκε η Διονυσία, τάχαμε άνω-κάτω.

—Μά δεν μπορούσε ή δοναμίτη να σπρώξει όλα αυτά τα πράγματα με τη σειρά.

—Αυτά τα έβαλα εγώ.

—Εσό; Και γιατί;

—Για να σς σώσω, πατέρα, για να βρή μπροστά της αυτά όλα ή βομβά, πριν να βρή εσά. Για να μπορέσω έτσι να βάλω ένα εμπόδιο στα κακούργα σχέδια αυτών των ανθρώπων.

—Μά πως; το ήξερες εσό;

—Ηξερα πως ήθελαν να μς τινάξουν στον άέρα. Γι' αυτό και εγώ άραδιάσα όλα αυτά τα έπιπλα, το πιάνο...

—Και εσό;

—Εγώ, στάθηκα μπροστά σας.

—Για να με προφυλάξη, αντί να φύγης και να σωθής! Μά μπορούσες να πεθάνης εκεί, Διονυσία μου.

—Τι έθευχίθες ήταν για μένα!

—Πώς! εθευχίκα;

—Ω, ναι, πατέρα, γιατί τότε θα με συγχωρούσατε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΣΖ'.

Κακό που βγαίνει σε καλό.

Κανείς δεν έκοιμήθηκε σχεδόν εκείνο το βράδυ στο Κουτουριέ. Η πόρτα έμνε άνοιχτή, γιατί είχε κολληταχθή από τη δυναμίτη.

Από τους γείτονους κανείς δεν άγγηκε στον κρότο που έκανε ή έκρηξη. (Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεία δε. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λέξ. ἡ λέξις, μὲ παρὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στοιχὸς δε. 1,50*

(KB' - 654)

Μπαίνοντας στὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως, χαίρετ' ὅλους πλὴν τῆς Μαύρης Μάσκας, τῆς ὁποίας κηρύσσει πόλεμον.

*Τουλιανὸς Μεσονύχτης

(KB' - 655)

Τριανταφυλλένια: Καλῶς ὦρι-
σες. Πού μένεις; Γράψε μου.

*Αφελὴς Τυμαιοπίταις

(KB' - 656)

Φὸν Κολοκύνθα, τέτοια τρελά
πληθυσία μὴ κάνεις, παιδί
μου, γιατί θά σπάσης τό...κολο-
κύνθι σου!—Ναστραντίν Χόντζας.

(KB' - 657)

Μπερμπαντάκο, ὁ λαγὸς ποὺ
κίπτησε στὸ κυνήγι, ἦρθε
σὲ μένα καὶ τόν...γιάτρεψα.

Ναστραντίν Χόντζας.

(KB' - 658)

Μαργαρίτα, (ἀχ! παρτὸν!) Ρί-
τα, στήν Κερκυρά περασες
καλὰ μὲ τοὺς...;

Ναστραντίν Χόντζας.

(KB' - 659)

Σ ἐκείνους ποὺ ἀρχισαν νὰ δια-
βαίνουν τὴν μαγικὴ στρατα
τῆς Τέχνης, συνιῶν τὸν Φιλολ.

Σύλλογο «Κυκλάδες».

(KB' - 660)

Γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς ἀδελφῆς μου
Κικής, τίς πιὸ ἀγνές εὐχές
μου, ραντισμένες μὲ τὰ γλυκά μου
φιλιὰ.

ἡ ΡΙΤΟΥΛΑ ΤΗΣ

(KB' - 661)

ΑΚΙΛΛΑ, εὐγε! Στέλλω στον
διαγωνισμό..

ΡΙΤΑ

(KB' - 662)

Βεατρίκη, Τιμημ. Τουφέκι, ἔ-
λαβα-εὐχαριστῶ. Ὡραία καὶ
τὰ δύο ἔστειλα.—**Κλέφτικο Βόλι**

(KB' - 663)

Παρατείνω τὸν διαγωνισμόν τῶν
Μ.Μ. μου μέχρι τῆς 15 Σεπ-
τεμβρίου.

ΑΡΑΤΟΣ

(KB' - 664)

Ονειροστάλαχτη, Δακρυοστάλαχ-
τη, ἡ Βεατρίκη θά σὲ πῇ ἂν
σὲ εἶχα βρεῖ ἡ ὄχι.

Τριανταφυλλένια.

(KB' - 665)

ΙΔΡΥΕΤΑΙ ΜΕΓΑΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ». ἐν Ἀθήναις.

Ζητοῦνται ΜΕΛΗ καὶ ΑΝΤΙΠΡΟ-
ΣΩΠΟΙ δι' ἀξιώματα. Γράψατε
Σ. Χ., Δεληγεώργη 45 Ἀθήνας.

ΔΡΑΣΙΣ ΜΕΓΑΛΗ

(KB' - 666)

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ, μήπως εἶσαι
ὁ Κόστας Δευκαδίνης;

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑ, σοὺ χαλά-
σαμε τὴ μινέστρα: εἶσαι ὁ Βίων
Παπαμυχάλης. ΦΟΥΡΙΕ, μοιάζεις
με τὸν Γιάννη Κουγιούλη.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(KB' - 667)

Σολωμός=Θωμ. Αἰλιανός. Δέ-
χομαι ἀνταλλαγὴν Μ. Μ. Ἀ-
παντῶ τάχα στα.

Πιτσιρικὸς

(KB' - 668)

Μπερμπαντάκο, σ' ὅλη τὴ με-
σημβρινὴ Εὐρώπῃ, παληκα-
ρὰ σὰν τὸν Ἐπαναστὰτὴ δὲν ξα-
νάδα!.. **Μοσχάτε**, Ἀποστόλου, συ-
νιστῶ στον **Ναγάρ** νὰ Σὲ ἀ-
παντήσῃ ἄμα γυρίστες γιὰ τρε-
μένοι...ἀπ'τὴν Κερκυρά!.. **Κρόσ-**
σει, στέλλω.

ΡΙΓΑ

(KB' - 668)

Εὐχαριστῶ θερμότητα διὰ ὥραι-
οτάτα τετράδια Μ. Μ. τοὺς:
Ρίταν, Ἐλευθέρην καὶ Ἀγιοβλασί-
την.

(KB' - 669)

Ανταλλάσσω γραμματόσημα. Ἀ-
κατάλληλα ἐπιστρέφονται.
Δίσις: Ἰω. Μ. Καραθανάσην,
Βαθὺ Σάμου.

(KB' - 670)

Ιδρὺθ ἐν Σμύρῃ σύλλογος ὀνο-
μασθεῖς «Φῶς». Κύριος σκο-
πὸς αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐγγραφή ἀπό-
ρων συνδρομητῶν εἰς τὴν Διά-
πλαιν.

Πρόεδρος: ΔΙΛΥΜΑΙΑ

Ἀντιπρόεδρος: ΔΕΣΒΙΑ ΑΗΛΩΝ

Ἰ.εν.Γραμμ: ΔΕΣΒΙΑΚ. ΑΣΤΗΡ

Καλὼν Τεχνῶν: ΠΤΕΡΩΤΟ ΤΣΑ-

ΡΟΥΧΙ.—Δίσις: Θεοκλῆν Γεωρ-

γίου, Μυτιλήνην.

(KB' - 671)

Εμπρός, Διαπλάσσοπουλα, δεί-
ξετε τὰ φιλάνθρωπα αἰσθή-
ματά σας, μὲ τὰ λεφτά σας.

Διδυμαῖα, Λεσβιακὸς Ἀστήρ.

(KB' - 672)

Ρίτα, Ἀγορίμ, Μαυρομάρτα,
Βραγχιδέα, Καμέλια, Ἰδιό-
τροπη, δὲν πιστεύουμε νὰ μὴ
στείλετε καὶ σὲς καὶ γιὰ τοὺς
ἀπόρους.

Διδυμαῖα, Λεσβιακὸς Ἀστήρ.

(KB' - 673)

Ο Σύλλογος «Φῶς» προκηρύσ-
σει Διαγωνισμόν κάρτ-πο-
σταλ. Προθεσμία μηνιαία. Βρα-
βεῖα τρία: Α) Κακὸς δρόμος, Β)
Πόλεμος, Γ) Μητριά.

Διδυμαῖα, Λεσβιακὸς Ἀστήρ.

(KB' - 674)

Α ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Προκηρύσσω διαγωνισμόν καλ-
λιτεχνικῶν κάρτ-ποσταλ. Ἀ'

ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φωτογραφικὴ μηχανή

Κονταξ. Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τόμος

Β' περιόδου. Προθεσμία μηνύς.

Δίσις: Πλειώνην, π.ρ. Ἀθῆναι.

ΚΑΕΦΤΙΚΟ ΒΟΛΙ

(KB' - 675)

Βγαίνοντα, ἀπὸ τὴν κόλασι
εἰσχωρῶ στὴ Διάπλαιν! Μὲ
θέλετε;

ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

(KB' - 676)

Σόρα Λεζινέβ, Ἑλληνορωσ.
Μεγαλεῖον, Σόφς Ρετυέλ.
Λευτεριά, Ἀρχηγὲ Φυλῆς, Σηρε-
τυέλ καὶ Αὐτεξορίστε, ἓνα τετρ.

Μ. Μ. θά μὲ εὐχαριστοῦσε, κα-

θὸσον εἰμὲθα τῶν ἰδίων φρονή-

μάτων. Ἀπαντήσω τάχιστα.

ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

(KB' - 677)

Δηλ. νω σ' ἐκείνον ποὺ μοῦ
στεῖλε τὸ τηλεφῶν καὶ τὴ γιορ-
τῇ μου, πῶς γιορτάζω μόνον σὲς
15 Αυγούστου.

ΡΙΤΑ.

(KB' - 678)

Διαγωνισμὸς κάρτ-ποσταλ. Βρα-
βεῖα δύο. Προθεσμία διμήνου
Δίσις: Ach Emilianides, B.P 570
Caire, Egypte.—**Δόξα Ματωμένη**

(KB' - 679)

Εισερχόμενος σὸν Διαπλάσι-
οκομο, χαίρετ' ὅλους καὶ ὁ-
λας.—**Τρελλὸ Σπαρτιατόπουλο**.

[KB' - 680]

Υιὲ τῆς Νυκτὸς καὶ Ἀνεμο-
στρόβιλος, μὲ γνωρίζετε, σὲς
γνωρίζω δέχεσθε ἀλληλεργαφί-
αν; Ἐάν ναι, ἀπαντήσατέ στὴν
διεύθυνση: Ἀτυχον, π.ρ. Δῆμον

Ποταμίων Κύθηρα.—**Ἀτυχος**.

(KB' - 681)

Ακίλα, Ταγγὸ=Νίκο, Γεωργὸ
Τσιρογιάννην, τά...μυαλά σας
στὸ τηγάνι! Δίσις: Tsiroyannis,
Rue Aybale 1, Caire. (Μαχαι-
ραν ἐδώσατε, μάχαιραν λαμβά-
νετε).

ΡΙΤΑ

(KB' - 682)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ κάρτ-ποσταλ καὶ
Μ. Μυστικῶν. Προθεσμία δι-
μήνου. Βραβεῖον δε. 10. Δίσις:
Kops, p. r. Koubbeh-Palace,
Egypte.

ΚΟΨ

(KB' - 683)

Κηρύσσω διαγωνισμόν Κάρτ-
ποσταλ καὶ Μ. Μυστικῶν.
Προθεσμία διμήνου. Βραβεῖα δε.
10 καὶ 8. Γράψατε: Kops, p. r.
Koubbeh-Palace, Egypte (διὰ
Κουκλίτσαν).

ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

(KB' - 684)

Καμέλια, κάρτα, Μ. Μ. ἔστει-
λα: γράψε μου ἄνησυχῶ.

Σπανιόλα.

(KB' - 685)

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ «ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΩΝ»
Διὰ τοῦς ἈΛΚΗΣ τῆς «ΘΡΙ-
ΑΜΒΕΥΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑ-
ΤΟΡΙΑΣ» καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν

Ἐξωτερικῶν ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΑ

ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ συνειργάσθη

σαν περὶ προσχευῶν νεοεπι-
στομῶν τῆς «ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΣ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ».

(KB' - 687)

ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΑ ΥΠΕΡΗΦΑ-
ΝΕΙΑ, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ;
ΜΙΚΡΟΣΚ ΠΙΚΟΣ ΓΙΓΑΣ

(KB' - 688)

Ηρώα τῶν Δασῶν σὲ ἀνακαλύ-
ψαμε: εἶσαι ὁ ΕΡΡΙΚΟΣ
ΜΟΛΧΟΣ.

(KB' - 689)

Ιαβέρην: Στείλατε Δῖον σας ἵνα
σὲς γράψω.—Ἰωάν. Κωνσταν-
τινίδης, Πειραιεύς.

(KB' - 691)

Ινές, φεύγω γιὰ Κηφισιά! Ἀ-
κομα δὲν ξεύρω νὰ διευθύνω
μου. Γράψε στὴν παλιὰ. Στὴν
Ὀλγα ἔγραψα.

Γιούντεξ

(KB' - 692)

Ρίτα, τὸ τετραδιάκι σου, στὰ
διαλεχτά μου μπήκε. Εὐχα-
ριστῶ γιὰ συγχαρητήρια.

Βεατρίκη

(KB' - 693)

Φράουλα, ξυμμετέχων τὴν αἰτία: Εἴ-
μαι περιέργη νὰ τὴν μάθω.

Βεατρίκη

(KB' - 694)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ὁ «ΑΝΙΚΗΤΟΣ»
Αἱ ΠΡΩΤΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ
Ἰπλόλυτος=Μ. Δουφέκας. Σο-
λωμός=Θ. Αἰλιανός. Δόξαμ.

Τσολλίς=Κωνσταντῖνος=Κ.

Ραπτής. Σανσελλῶρ=Σ. Δερδε-

νές. Ματωμ. Δαφνολαδο=Ἰω.

Καλαποδάκης. Τραγουδί τ. Ἐ-

νός=Ν. Θεοδοσιάδης. Κόπα-

νος=Δ. Καμπάνης. Κυκλαδική

Ἀδρα=Μ. Καρύδης. Ἀλκαῖος=

Π. Κωτισιμύτης. Πλοιαρχὸς Νέ-

μος=Ν. Βλιάμης.

(KB' - 695)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ὁ «ΑΝΙΚΗΤΟΣ»
Στον ἀντιπρόσωπό μας Σεργῶν
Ἀρχιτεμπέλην εὐχόμεθα εἶη
πολλὰ.

(KB' - 695)

Ρίτα, ξυμμετέχων ἀέρα Μ. Μ. δὲν
δεχομαι. Λυποῦμαι τὸ μελάνι.
Βρές μου τάλλο μου ψευδάθυμο.
Ἐπαναστάστῃ, ἀνταλλάσσουμε;

Νέος Ὁμηρεὸς

(KB' - 695)

Ρίτα, ξυμμετέχων ἀέρα Μ. Μ. δὲν
δεχομαι. Λυποῦμαι τὸ μελάνι.
Βρές μου τάλλο μου ψευδάθυμο.
Ἐπαναστάστῃ, ἀνταλλάσσουμε;

Νέος Ὁμηρεὸς

(KB' - 695)

Ρίτα, ξυμμετέχων ἀέρα Μ. Μ. δὲν
δεχομαι. Λυποῦμαι τὸ μελάνι.
Βρές μου τάλλο μου ψευδάθυμο.
Ἐπαναστάστῃ, ἀνταλλάσσουμε;

Νέος Ὁμηρεὸς

(KB' - 695)

(KB' - 696)

Οποῖος ἔς ἓνα μῆνα μὲ ἀποκα-
λύψει ἔχει βραβεῖο.

*Αροκάρι

(KB' - 697)

Αράχνη καὶ Κίρκη, προσέξατε
γιατί σὲς μυριοστίζαμε

*Ακίλλας, Ταγγὸ

(KB' - 698)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ: Μερεῖ
Γιατὶ δίνετε σημασία; Ἀν ἔ-
ξακολουθήσῃ, βλέπουμε. Σὰν γί-
νεται, δὲ θέλῃς νὰ τὴ λυτίσῃς.

Μυστηριώδης Ἀποκρυφιστῇ, μὲ

λησε καθαρότερα.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

(KB' - 699)

ΔΙΑΠΛΑΣΣΟΠΟΥΛΑ,
Ὅσοι ἔχετε σκοπὸν σας ν' ἀπα-

νῶτε σὲ Διαγωνισμούς, σὲς

συνιστῶ ν' ἀπαντήσετε ὅλοι σας

ἀνεξαιρέτως στον Ἀ' Διαγωνισμόν

τοῦ «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ». Μὴ

βραδύνετε. Τέτοιους Συλλόγους

ὅλοι νὰ τοὺς ὑποστηρίζουμε.

Ἀντιπρόσ. του ΠΙΠΟΛΥΤΟΣ

(KB' - 700)

ΜΑΝΑΡΕ = Εὐρυδοθένῃ Χ.
Λούκα.
(Τῇ συμπράξει Συμμορίας Ἀε-

λεκίνου).

Νὰ μᾶλλον ἄλλη φράζ νὰ ξεφαν-

τώνῃς γιὰ νὰ πειράξῃς τὴν ΤΡΙ-

ΑΝΑΡΙΑ. Σὰν σ' ἀρέσει, Μάρε

μα Λάμπρο, ξαναπέρα ἀπὸ τὴν

Ἀνδρο.

ΠΙΠΟΛΥΤΟΣ

(KB' - 701)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΡΗΤΗ-
ΠΟΤΕΛ. Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ΑΦΕΛ-ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ

ΒΡΑΒ ΙΟ Β: ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ὑπερήφανος Ἑλλη

Μόντε Χρίστου, Β.Β., Μανσούλας

—Περιεχόμενον Διευθύνσεις.

(KB' - 703)

Ασμα Κίρκης, ὅσο κι' ἂν ἔπε-
φτα στὸ πατινάξ, ποτε δὲν
ἔσπασα κανένα χέρι, ἐνῶ ἐσὺ...
Τί δηλαδή, θέλεις νὰ τὰ ξαναλέ-

με; **Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων**

(KB' - 704)

Πρίγκιπα τοῦ Ἀδυνάτου, ἡ
ῥωα τῶν Δασῶν, καὶ Κόρη
τῶν Κυμάτων, τετράδ. Μ. Μ. ἔ-
στειλα. Ἀπαντήσατε, τὸ γρηγο-

ρότερον.

Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων

(KB' - 705)

Ασμα Κίρκης, Κόντια, Πρίγκι-
πα τοῦ Ἀδυνάτου, Κόρη τῶν
Κυμάτων, ῥωα τῶν Δασῶν, Σο-
φουλα Σ., σὰς προτείνω ἀντάλ-

λαγὴν κάρτ-ποσταλ. Δέχεσθε;

Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων

(KB' - 706)

Διαπλάσσοπουλα βοηθήσατέ με
νὰ ἰδρῶσουμε Σύλλογο ἐναν-
τίον τῆς «Μαύρης Μάσκας».

*Τουλιανός

(KB' - 707)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ, ΑΝΙΧΝΕΥΤΑΙ, ΑΝ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΒΡΗΤΕ ΜΕ.

ΓΑΓΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ